

Hallo lieve mensen.

We zijn weer terug van 'niet weg geweest'!

Het is niet te geloven dat we nu alweer twee maanden verder zijn.

Twee maanden met van alles en nog wat.

Zou het ook kunnen komen door het feit, dat de Olympische Zomerspelen in de vakantieperiode plaats vonden?

En wat heeft Nederland een spectaculair eindresultaat neergezet:

We zijn 6^e geworden!!

15 Gouden medailles, 7 zilveren medailles en 12 bronzen medailles.

Wat een prachtig resultaat.

Samen met de trainers en alle 'Hollanders', die achter het hele sportteam stonden.

Het Koningspaar is in Parijs bij veel wedstrijden aanwezig geweest, en ook de prinsessen waren regelmatig te zien! En wat een aanmoedigingen!!!

Wat mooi ook om te zien, hoe alle sportmensen samen met het Koningspaar op het bordes Paleis Huis ten Bosch stonden en hoe er samen werd gejuicht!

Waar een klein land groot in kan zijn:

SAAMHORIGHEID.

Ook hebben we inmiddels weer gezien, hoe het klimaat 'heen en weer' schommelt.

Hadden we de eerste weken nog veel regen te verwerken, met de nodige schades her en der tot gevolg, toen het weer omsloeg, wisten we opeens weer wat zomer was!

Ik zit dit op woensdag 14 augustus te typen. De temperaturen zijn gelukkig weer wat terug gelopen, het komende weekend wordt het weer normaal: ongeveer 23 graden.

We hebben niet veel hoeven te sproeien: het grondwater staat waarschijnlijk nog aardig hoog.
Ik zie het altijd aan de azalea's. Gaan die hangen dan moet er water bij.
Maar die hebben de hele zomer nog niet gehangen.
Maar oh oh, m'n gras, ik noem het m'n 'knollenveldje'.
Zoveel onkruid, allerlei soorten en 'wild gras'.
Telkens denk ik: ik haal er géén onkruid meer uit.
Maar dan loop ik naar de schuur en dan heb ik toch weer 'n paar handen vol geplukt.
De laatste dagen waren er nachten bij dat de temperatuur 's nachts nog boven de 20 graden was. En er waren óók vallende sterren te zien.

Dit blog wil ik afsluiten met gedachten gewijd aan Mariëtte.
Condoleance-kaarten zal je inmiddels wel al veel gehad hebben.
Daar kan je, hoop ik, wat troost in vinden.
En nu moet je je eigen leven helemaal omgooien omdat alles zo anders is zonder jouw eigen lieve man...
Ik hoop Mariëtte, dat er steeds mensen om je heen zullen zijn die naar jou luisteren.
Want daar kun je energie uit halen en het verdriet mindert dan een beetje...
Mijn deur staat altijd voor je open.

Tot de volgende maand.
Tonny Jacobs-Pothof.